Lumi és a kis gubó

Egy mese a türelemről: ahogy Lumi az Idő Fájánál megvárja, amíg a pillangó szárnya erőre kap.

Azon a nyári délutánon, amikor a nap már aranyszínű takarót terített a dombokra, Lumi az Idő Fájához ért. Az Idő Fája egy öreg tölgy volt, több száz éves. Beszélni is tudott, de mindig csak keveset. Lumi tarisznyája halkan himbálózott az oldalán, benne három szem mogyoró.

Lumi gyakran járt ide. Az öreg fa ágai között apró homokórák himbálóztak, és a homok lassan, szemenként pergett bennük. Aki sokáig nézte őket, megtanult várni.

A legalsó ág végén valami pici lógott. Egy kis gubó volt, zöldes és sima, akkora, mint egy szem szilva. Lumi közelebb hajolt hozzá. Odabent valami halkan megmoccant.

„Ki lakik ebben?”, kérdezte Lumi halkan.

Az öreg tölgy ágai lassan megrezdültek.

„Egy pillangó alszik odabent”, felelte a fa.

Lumi lábujjhegyre állt, és nézte a gubót. Nagyon szerette volna látni azt a pillangót. Most rögtön.

Várt egy sort. Aztán még egy sort. A gubó meg sem mozdult.

Lumi megkocogtatta az ágat. Kopp, kopp. Semmi. Aztán finoman ráfújt a gubóra, de az csendben maradt.

Végül Lumi ujja már majdnem hozzáért a gubó pereméhez. Csak egy picit nyitná meg, gondolta. Csak egy pindurit.

„Ne”, szólt az öreg tölgyfa.

Lumi keze megállt a levegőben.

„A szárny a várakozásban erősödik”, mondta a fa lassan. „Aki siet, elveszi tőle.”

AKI MEGVÁRJA, AZ MEGLÁTJA.

Lumi leengedte a kezét. Leült a fa tövébe a fűbe, és a tarisznyáját az ölébe vette.

Nézte, ahogy a napfény lassan kúszik lefelé az ágak között. Hallgatta, ahogy a levelek susognak odafent. Számolgatta a mogyoróit: egy, kettő, három.

Egy katicabogár mászott fel a fa kérgén, egészen lassan. Lumi nézte, amíg fel nem ért a kis bogár az első ágig. Közben a nap egy tenyérnyit haladt az égen.

Lumi nem topogott többé. Csak ült, és hallgatta a fát.

A nap egyre lejjebb ereszkedett. Az ég pereme narancsszínűvé vált.

És akkor a gubó megreccsent. Reccs.

Vékony repedés futott végig rajta. Előbb egy gyűrött, nedves szárny bukkant ki, aztán még egy. A pillangó lassan, óvatosan nyitotta ki őket az aranyfényben.

Lumi meg sem mert szólalni. Valami megdobbant a mellkasában.

A pillangó még üldögélt egy darabig, és szárítgatta a szárnyát. Aztán felemelkedett, körbetáncolta Lumi fejét, és elszállt a naplementében.

Lumi felnézett az öreg tölgyfára.

„Megvártam”, suttogta.

A fa ágai megrezdültek, mintha bólogatna.

Van, amit nem lehet siettetni, csak megvárni, és a pillangó szárnya éppen a várakozás csendjében lett erős.

VÉGE

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Volt már olyan, hogy valami nagyon lassan készült el, és nehéz volt kivárni? Mi volt az?
2. Szerinted miért állította meg Lumi a kezét, amikor majdnem kinyitotta a gubót?
3. Mit tudnál csinálni holnap, amíg valamire várni kell?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/esti-mesek/lumi-es-a-kis-gubo/